

SOLIDARITEIT

oor de start lijken we doodgewone vrouwen. 'Haai, hoe is het met jou?' 'Goed, heb je er zin in?' 'Ja, koud hè?'

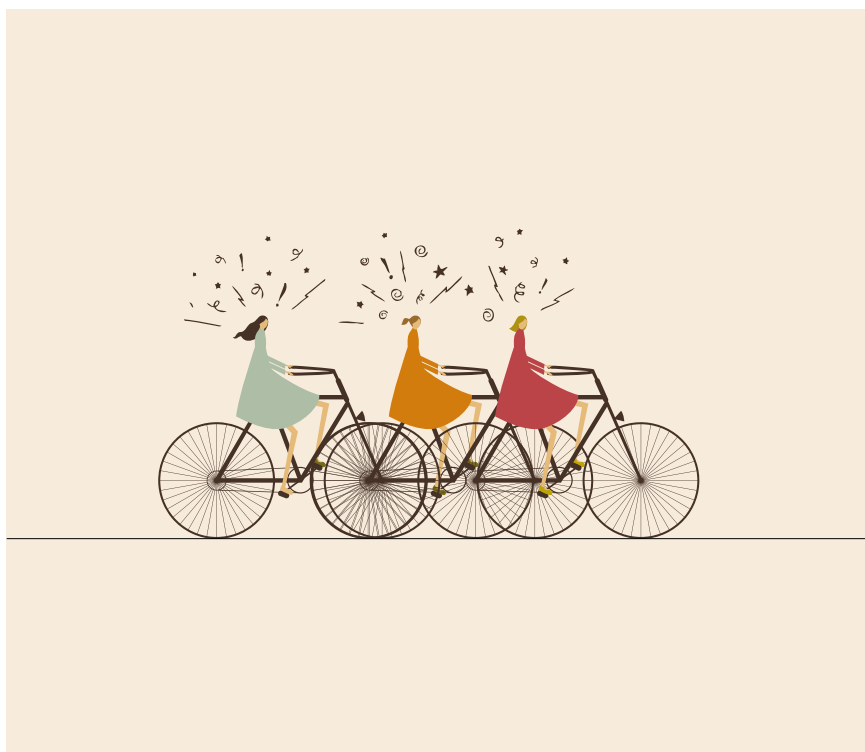
We kletsen gezellig en kruipen dicht op elkaar om de kou te verdrijven. Een toonbeeld van geëmancipeerd vrouwelijk samenzijn, zoveel sportieve meiden bij elkaar. Zou je denken. Als je niet beter wist.

Want als het startschot eenmaal klinkt, veranderen we in honderdtachtig woeste wijven. Allemaal tegelijk proberen we kriskras door elkaar zo snel mogelijk naar de voorkant van het peloton te crossen. Solidariteit, m'n reet. We steken ellebogen uit, snijden af en duwen elkaar met onze bottige heupen aan de kant. Want we weten allemaal: de weggetjes in de voorjaarsklassiekers zijn smal en als je wilt meedoen, zul je vooraan moeten rijden. Maar dat gaat nu eenmaal niet, met z'n honderdtachtigen op een weg van pak 'm beet acht meter breed.

Dus is het oorlog, of bitchfight zo je wilt. Na nog geen twee kilometer eist de koers al zijn eerste slachtoffers. Gewoon, midden op een recht stuk weg waar ogenschijnlijk niks kan gebeuren, klappen een paar meiden bij zo'n vijftig kilometer per uur tegen het asfalt. Het lawaai en stank die dat geeft, verbazen me elke keer weer. Kletterend carbon, klappende banden. Verschroeid rubber.

Stoppen en de helpende hand uitsteken naar die kluwen kermende meiden? Ja doe. Dat doen we niet, nooit. Bloeden ze, schreeuwen ze de longen uit hun lijf of liggen ze in de foetushouding zachtjes te kermen? Vette pech. En opluchting dat zij daar liggen, en niet wij. Zo snel mogelijk rij ik naar het voorste deel van het peloton.

Daar begint het gewriemel, geduw en getrek opnieuw, want we zijn bijna bij de eerste kasseistrook. Het is raadzam daar voorin het peloton te rijden: het is smal, je moet er zo'n beetje een voor een overheen. Het is de ideale plek om aan te vallen, want als je flink doortrekt, vallen er gaten en voor

je het weet ben je met een groepje weg. Als je te ver van achteren de keien opdraait, moet je in de achtervolging en loop je bovendien de kans wederom achter zo'n irritante valpartij te zitten.

Geen idee wat het is met die kasseien, maar kennelijk zijn ze zo bobbelig dat sommige rensters zomaar van hun fiets af hobbelen. Ook nu weer. Daar ligt er eentje gillend als een speenvarken midden op de strook. Ach, heeft ze pijn? Heel sneu. Echt. Maar wij kunnen daar niks aan doen, nee hoor. Sterker nog, wij kijken gewoon de andere kant op, trekken ons niks van onze huilende seksegenote aan en gaan door.

Sport verbroedert zeggen ze, of in ons geval: verzustert. Ha, laat me niet lachen. Wij hebben geen medelijden, zoals vrouwen in het diepste van hun gedachten altijd de mooiste, dunste of beste willen zijn ten koste van een ander. Het zijn niet de mannen die het ons moeilijk maken. Nee, wij doen

het zelf. Een vrouwenkoers. Een betere illustratie van wat wij elkaar doorgaans aandoen, is er niet. Maar wielrensters doen het tenminste met open vizier.

Marijn de Vries (33) is profwielrenster voor AA Drink/Leontien.nl Cycling Team en journaliste